

† MIHAIL

CU HARUL LUI DUMNEZEU

EPISCOP AL EPISCOPIEI ORTODOXE ROMÂNE A

AUSTRALIEI SI NOII ZEELANDE

Preacucernicilor preoți și tuturor binecredincioșilor creștini din eparhia Noastră

Har, milă și pace de la Hristos Domnul nostru, iar de la Noi părintești binecuvântări.

“Vedeți mâinile Mele și picioarele Mele, că Eu însumi sunt; pipăiți-Mă și vedeți, că duhul nu are carne și oase, precum Mă vedeți pe mine că am” (Lc. 24,39)

Iubiți credincioși și credincioase,

Hristos a Înviat!

Sărbătorim astăzi și mărturisim Învierea lui Hristos, care este cel mai mare eveniment din istoria neamului omenesc. Prin Învierea lui Hristos firea omenească a fost înnoită și de atunci neamul omenesc trăiește realitatea eshatologică. Dar atunci când vorbim despre Înviere, vorbim și despre Răstignire, pentru că Răstignirea și Învierea sunt două momente hotărâtoare ale vieții mântuitoare, așa cum cântăm în slujbele Bisericii: *”a venit prin Cruce, bucurie la toată lumea. Totdeauna binecuvântând pe Domnul, laudăm Învierea Lui”*.

Biserica creștină sărbătorește Învierea Domnului din momentul în care Hristos Domnul S-a coborât la iad pentru a elibera sufletele dreptilor Vechiului Testament de sub stăpânirea diavolului și a morții, subliniind încă din slujba Utreniei din Sâmbăta Mare când purtăm Epitaful, biruința asupra întunericului prin Învierea cea luminoasă. Biruind moartea prin moartea Sa, Hristos se coboară în iad și eliberează pe protopărinți și pe dreptii Vechiului Testament. Dacă prin căderea lui Adam a căzut tot neamul omenesc, pentru că Adam era părintele din care s-a născut întregul neam omenesc, prin Înviere am gustat și noi roadele mântuirii, deoarece Hristos Mântuitorul si-a asumat pe lângă firea dumnezeiască, și pe cea omenească. Sfântul Apostol Petru în Epistola I Sobornicească, spune: *“Pentru că și Hristos a suferit odată moartea pentru păcatele noastre, El, Cel drept, pentru cei nedrepți, ca să ne aducă pe noi la Dumnezeu, omorât fiind cu trupul, dar viu făcut în duh, întru care S-a pogorât și a propovăduit duhurilor ținute în închisoare” (I Petru 3, 18-19)*. Și iarăși în alt loc spune: *“ca spre aceasta s-a binevestit morților, ca să fie judecați, ca oamenii, după trup, dar să vieze, după Dumnezeu, cu duhul”*. Sfântul Ioan Gură de Aur, referindu-se la lucrarea aceasta mântuitoare a Domnului, în cuvântul de învățătură din Duminica Paștilor, spune între altele că, atunci când Hristos s-a pogorât la iad, acesta *“a fost omorât...s-a surpat... a fost legat”*, adăugând că prin moartea lui Hristos pe Cruce, iadul a răpit un trup muritor, dar deodată s-a aflat în fața lui Dumnezeu; a luat ceea ce a văzut, adică

trupul omenesc și firea omenească, dar a fost biruit de ceea ce nu vedea, adică de Dumnezeu.

După trei zile, Hristos a Înviat cu trupul, fapt constatat dis-de-dimineată, pe când era încă întuneric, de către femeile mironosițe, care mergeau la mormânt ca să ungă cu miresme, după tradiția iudaică, trupul lui Iisus. Prin urmare, prima zi din săptămână, adică duminica, este ziua învierii lui Hristos. Dacă sâmbăta Hristos a biruit stăpânirea diavolului și a morții, duminica a Înviat și a făcut cunoscut lumii învierea Sa din morți. Duminica este prima zi din săptămână, dar este și ziua a opta. În Vechiul Testament este considerată ca fiind o zi importantă deoarece este prima zi în care s-a făcut lumina, ziua în care s-a început zidirea lumii de către Dumnezeu, iar pe de altă parte este considerată ca zi sfântă, după porunca: *“șapte zile să aduceți jertfă Domnului și în ziua a opta va fi adunare Sfântă; să aduceți arderi de tot Domnului”*(Leviticul 23,36). Așadar, în ziua Învierii, duminica, Hristos Domnul a lepădat ce era muritor și supus pătimirii și a rezidit întreaga faptură. Pentru aceasta Biserica acordă o atenție deosebită acestei zile și se străduiește să o sfințească. Sfântul Ioan Damaschin cinstește sărbătoarea Paștilor zicând: *“Această aleasă și sfântă zi, cea dintâi a săptămânii, împărăteasă și doamnă, praznic al praznicelor este și sărbătoare a sărbătorilor, în care binecuvântăm pe Hristos în veci”*.

Femeile mironosițe și ucenicii Domnului îl văd pe Domnul Hristos înviat din morți, pentru că erau pregătiți duhovnicește. De altfel, Hristos Domnul înainte de Patima Sa, spune: *“acum voi sunteți curați pentru cuvântul pe care vi l-am spus”* (In.15,3). Timp de trei ani, ucenicii au ascultat cuvântul Învățătorului prin care le-a descoperit tainele împărăției cerurilor, s-au curățit, au alungat demonii, L-au urmat și astfel s-au pregătit pentru a primi îndumnezeirea și pentru a se împărtăși de harul Învierii Domnului.

Unii dintre oameni își pun diferite întrebări zicând: de ce nu S-a arătat Hristos tuturor oamenilor sau celor care l-au negat învierea, pentru a-i încredința și pentru a-i determina să creadă? Dacă s-ar cunoaște învățătura de credință a Bisericii creștine, asemenea întrebări nu ar mai apărea și asemenea îndoieli nu ar mai exista în sufletele chinuite ale oamenilor. Arătarea lui Hristos cel Înviat nu se face pentru ca omul să fie forțat să creadă; Învierea nu este un spectacol. De fiecare dată când Hristos s-a arătat, a avut o motivație precisă și un anumit scop. Trebuie să subliniem faptul că Domnul nu obligă pe nimeni să creadă în El. Arătarea lui Dumnezeu se face într-un moment important în viața omului. Cu siguranță, cu toții îl vom vedea pe Dumnezeu la cea de-a doua venire a lui Hristos. Atunci însă, pentru cei curățiți și pregătiți, precum apostolii, El va fi lumina, iar pentru cei necurați El va face judecata spre așezarea dreptății dumnezeiești.

Totodată, Hristos Domnul și după Înviere continua să îi pregătească pe ucenici pentru împărtășirea din dumnezeire și pentru vederea lui Dumnezeu într-o măsură mai mare, care avea să se facă în ziua Cincizecimii. Pentru aceasta putem spune că vederea lui Hristos înviat din morți, depinde de statura duhovnicească a omului.

Iubiți frați și surori în Domnul,

Biserica Ortodoxă, care este Trupul lui Hristos, ne descoperă experiența Învierii Domnului. Sfântul Simeon Noul Teolog referindu-se la rugăciunea: “Învierea lui Hristos, văzând, să ne închinăm Sfântului, Domnului Iisus, Unuia Celui fără de păcat” ne învață că prin această rugăciune nu ne referim numai la Învierea pe care au văzut-o ucenicii Domnului. Altfel spus, nu este vorba numai de o simplă mențiune istorică, ci mai ales este vorba despre Învierea lui Hristos din morți, prin care Îl vedem și Îl simțim în Biserică. Noi spunem și mărturisim: “Învierea lui Hristos văzând”. Această vedere însă se face de către credincioși în măsura în care sunt pregătiți duhovnicește. Așa cum spune Sfântul Grigorie Palama, Aposolul Toma nu a putut să îl vadă pe Hristos cel Înviat, mai întâi pentru că nu era laolaltă cu ceilalți apostoli. Lipsa din grupul lor atunci când a venit Domnul în mijlocul lor. Pentru aceasta suntem chemați să nu lipsim de la slujbele de duminică, pentru ca să nu ne aflăm și noi în situația apostolului Toma. Pe de altă parte, se poate înțelege că apostolul Toma nu ajunsese încă la starea duhovnicească pentru a-L vedea pe Hristos înviat. După ce a fost pregătit de apostoli, se pocăiește de necredința sa și se aprinde în el râvna și dragostea pentru Hristos; iar Domnul când îl întâlnește în duminică următoare, îl încredințează că El a înviat și îl invită să îl pipăie. *“Domnul meu și Dumnezeuul meu”* (In. 20,28) a strigat apostolul Toma, cu credință, referindu-se la cele două firi ale lui Hristos care erau unite într-un singur trup, deoarece, cuvântul *“Domn îi arată firea omenească, iar ca Dumnezeu, pe cea dumnezeiască, și amândouă firile sunt unite în Hristos înviat din morți”*.

Atunci când în comunitățile creștine oamenii nepregătiți corespunzător ca să-L primească în chip duhovnicesc pe Hristos cel înviat din morți, nu vor să primească credința nici *“din auzite”*, nici *“din vederea duhovnicească”* a lui Dumnezeu, aceia în amăgirea lor, în mândria lor, de multe ori devin potrivnici ai lucrării Bisericii în lume. Unii ca aceștia nu pot înțelege tainele vieții veșnice și în amăgirea lor, în neîncrederea lor în învățătura Bisericii, devin potrivnici voii și lucrării lui Dumnezeu în lume. Acestora le amintim cuvintele Sfântului Vasile cel Mare care spune că oamenii care au săvârșit lucruri rele și viclene vor învia spre osândire și spre rușine căci *“vor purta în ei rușinea și semnele păcatelor”*. Iar această rușine *“este mai îngrozitoare decât întunericul și decât focul cel veșnic căci, acești oameni vor purta pentru vecie în memoria sufletului lor semnele păcatului pe care l-au săvârșit cu trupul, ca o vopsea care nu se mai ia niciodată”*.

La această sărbătoare mare, chemăm pe toți la pocăință și la îndreptare, la ascultare și smerenie, la rânduială și la unirea cu Hristos în Duhul Sfânt, începând să se curețe sufletește și trupește din interior, de tot ceea ce este rău și vătămător. Să ne încredințăm cu toții că Hristos cel Înviat din morți și înălțat la ceruri stă de-a dreapta Tatălui, lucrând și ca Dumnezeu, prin pronie cerească, dar și ca om, amintindu-și de lucrarea Sa pe care a făcut-o pe pământ, pentru mântuirea noastră. Această lucrare ne dă puterea de a ne îndrepta prin harul lui Dumnezeu, iar atunci când ne pocăim de răutățile săvârșite, în cer se face multă bucurie pentru fiecare om care se pocăiește, așa cum a spus Domnul.

Frați creștini,

Paștile ne aduce bucurie și lumină; ne scoate din întuneric și din Iad. Ne ridică de pe pământ la ceruri, ne mută de la moarte la viață. Sfântul Grigorie Teologul ne spune că sunt trei feluri de Paști: este Paștile după lege, Paștile după har și Paștile veacului viitor. Paștile după lege, sărbătorit de iudei, amintea de trecerea prin Marea Roșie; era o rememorare a amărăciunii robiei din Egipt, dar și a eliberării lor cu ajutorul lui Dumnezeu. Era un *“Paști al recunoștinței și al rugăciunii”*.

Paștile harului este Învierea lui Hristos prin care se face trecerea *“de la moarte la viață și de pe pământ la cer”*. Fără comuniunea cu El și fără împărtășirea din Hristos euharistic, rămânem în moarte și în robie, deoarece, zice Sfântul Grigorie Sinaitul: *“cel care nu vede, nu aude și nu simte duhovnicește este mort”*. Așadar, Paștile cel adevărat este venirea și primirea lui Hristos în inima curată și în sufletul pregătit duhovnicește.

Paștile veacului viitor este mai desăvârșit și mai curat. Noi suntem chemați de Domnul Hristos să trecem de la Paștile ca ceremonie la Paștile harului, iar de aici să ne pregătim pentru Paștile veacului ce va să fie. Acest adevăr se regăsește în spusele Domnului la Cina cea de Taină, când a zis: *“nu voi mai bea de acum din acest rod al viței până în ziua aceea când îl voi bea cu voi, nou, întru împărăția Tatălui Meu”*(Mt. 26,29). Și pentru că avem încredințarea aceasta, moartea și viața capătă alte înțelesuri. Pe de o parte, nu mai considerăm că sfârșitul acestei vieți înseamnă moarte, pentru că moartea este îndepărtarea omului de Hristos, iar pe de altă parte, nu mai considerăm că viața este reprezentată numai de totalitatea evenimentelor istorice, ci și de comuniunea noastră cu Dumnezeu.

La sărbătoarea Învierii Domnului Hristos, vă doresc să intrați deplin în comuniune cu Hristos cel Înviat din morți printr-o neobosită și continuă pregătire duhovnicească, să vă împărtășiți cu Hristos euharistic după ce vă spovediți la duhovnic; totodată vă îndemn să petreceți în pace și înțelegere cu cei apropiați, ajutând pe cei neputincoși, singuri sau bolnavi.

HRISTOS A ÎNVIAT!

ADEVĂRAT A ÎNVIAT DOMNUL!

Al vostru către Domnul rugător,

Episcop,

† **MIHAIL**

Al Episcopiei Ortodoxe Române a Australiei și Noii Zeelande